

Un exemple seria quan
camina un vespre d'hivern enfundada en un abric de quadres
i s'entrecreu la mirada
(ella prova de cloure els ulls
un instant imperceptible)

amb la dona que té l'asfalt per llit
(ella sí que els té mig closos, pel cansament, el fred,
l'alcohol per sostenir-se)

No sap si accelerar el pas o el pensament o la por de mirar.
I la dona parpelleja avergonyida, enyorada i no sap si li cap
l'enveja.

Fa temps que ni es topografia la pell.

La seguretat de la invisibilitat que la dona es procura.

Sota l'abric sent la intempèrie de la valentia del sobreviure
que ella no té.

un dia vaig tenir un rellotge
(de quan vaig fer la primera comunió)
lluïa al meu canell
i ja no sé què em mesurava.

Ensopegar amb la mirada la vida. Ensopegar l'error i no saber
escalar-lo; ensopegar l'error
i que et controlï la vida.

(obstacles que la teva energia no va poder saltar)

Dividir el punt feble.

¿És només genètica una mà que para, una que dona, una que
abraça o que rebutja i pega?

La violència del robar el cos, la pertinença, la probabilitat de
ser. Deixar de

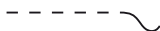
La massa múltiple que ni figura en les paraules. S'esborra,
s'esborren en la perpetuïtat.

Li cauen les dents d'estrènyer la boca. I entra al dentista,
per la porta del darrere, que li treu un altre queixal.

I es tornen a veure.

I es reconeixen.

Les nits dels divendres vens caixes de condons als semàfors de
la ciutat.

Quan ho has perdut tot només tens dues opcions:
ser-ne esclau, cedir,
o intentar escalar la llibertat.

L'esclavitud com a pàtria. La dignitat del que compra.
El cos com a menjar. Només és un cos,
teu:

múltiples cèl·lules i nervis que s'estimulen
(deixa residu la divisió dels punts febles?)
com una xarxa d'internet
que t'aprèn i et sedueix i t'absorbeix.

Voldries que els anys s'esborressin per aquesta rutina
(t'allites amb humitats de saliva i suor)
però només ho fan les drogues, l'alcohol o la sang freda
cada cop que l'has de llepar, xuclar o refregar com un plat
[suculent.
I escups. Ja ni amb fàstic, amb despit, encara.

Cruixir les dents per fer-les llima: serrar les manilles i manllevar-
[se la roba teixida en telers clandestins
de dones que creuen que tenen opció
(però no és així i algunes ho saben)

posar-se l'abric de quadres de la dona que et creua i ni et mira
[de fit:

potser de reüll
potser envejant la teva expertesa plurisexual
que ella no té

És sexe, maca, només. Mercadeig de carn a pell que
[t'espren.

Plantada sota una alzina que hauria de ser d'aixopluc.

En una cadira de plàstic.

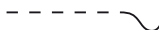
Rosega una poma.

S'aplanen les hores.

No pots adormir-te.

L'asfalt et llima les ferides.

La soledat de l'invisible.

T'illumina la llum de la pantalla. S'ha fet de nit i no te n'has
[adonat.

Et volien ensenyar a ser lliure, sense saber
que no s'ensenyà.

Les parets aplomades a terra.

Els miralls ja no s'entelen.

El punt de fuga d'una pantalla plana.

Veus l'abric de quadres penjat darrere la porta.

Nou per estrenar.

Et va aparèixer (l'olor d'un desig algorítmic)
mentre compraves uns bitllets d'avió (un viatge
amb el teu esquifit amant de torn).

Esquifit com el teu amor, esquifit
com tu.

(t'ha palpat algú la transparència de la cicatriu del teu
[baix ventre?])

Però aquesta florescència

que t'empeny constantment a l'acció

(el consol del tecleig d'emocions)

no t'ho deixava veure

i es va camuflar entre les paraules

independència

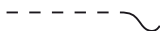
hedonista

egoista

(el fracàs de compartir despertar, bany a l'hotel
i el no adeu al baixar de l'avió)
inhòspit.

Rellisques en els capvespres
el cul morat
la vagina closa
i un coixí on recolzar el cap
(imatge gravada en un sol pla, una sola presa,
[d'un sol ús)

del perenne i (im)mortal
in-somni.

Encara no s'ha fet de dia i l'estació
és plena dels teus, dels de sempre
i ni us mireu perquè l'esgotament us clou les boques.
Encens els llums del despatx: reclutes d'advocats: de les papereres
desborden economies divergents però no la teva.

L'autobús et porta a remenar llençols suaus
i bruts —(esperma i/o sang)— d'un llit
que saps que mai no cabrà al teu pis.

T'asseus en un banc: respires i agafes energia
pel canvi de torn a la residència on oculten gent gran
diversa, dispersa, infantilitzada.

I ja de nit: agafes de nou el metro
que feia olor de possibles i ara de suor infecunda
i de pantalles retro il·luminades i d'ulls bornis
i de rellotges de plom;
ja ni et mires a la finestra ni més enllà de tu
ni les fulles de tardor que arrossega el no pensar.

Gires la clau, canvies els guants de làtex
per la bata de seda que duies a la maleta;
dos nens basculen el cap entre el desig i la inapetència;
fregues la respiració;
què se n'ha fet dels teus malucs sexis?

rentes la roba (deformada) i ara l'estires per no planxar
mentre el tint del cabell va tenyint la blancor.

Del congelador surt la primera bossa de no sé què
que salteges a la paella i mengeu asseguts a la taula,
de cantó, davant la tele;
treus les pastilles de la butxaca amb cautela,
jugues amb l'anell de la 314, i empasses.

I el marit arriba amb el gest tort
i l'esma primitiva
i l'aculls amb el desig desgastat dels anys
 (un Sísif esgotat del pes de la pell);
el gerro s'estremeix de la seva buidor.

Definitivament, no seràs mai com la Maggie May.

